מתרצת הגמרא: אמנם בכל שתי מקומות שיש ביניהם שעת חירום אין חזקה מועילה כשהבעלים במקום האחר, אך נקט התנא אופן זה כדי לחדש דְּסָתָם יְהוּדָה וְגָלִיל – אפילו בשעת שלום, כְּשְׁעַת חֵירוּם דָּמוּ, משום שאין שיירות מצויות מיהודה לגליל ואין מחאת המערער נשמעת, ולכן אין החזקת קרקע בגליל מועילה כשבעליה ביהודה.

הגמרא ממשיכה לברר מדוע לא השמיעה המשנה את דברי רבי יהושע באופן שמודה לאדם עצמו, ולא לאביו. מקשה הגמרא: אמנם התבאר שלגבי קרקע לא יכלה המשנה לחדש דין זה, ומחמת הספיפא, אך עדיין קשה, מדוע באמת נקטה המשנה דין זה לגבי קרקע, והוצרכה לשנותו באביו, היה לה לנקוט דין זה לגבי מטלטלין, וְלֵיתָנֵי כך, מוֹדֶה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בְּאוֹמֵר לְחַבֵּירוֹ מָנֶה לְוִיתִּי מִמְּךָ וּפָרַעְתִּיו לְךָ, שֶׁהוּא נֶאֱמָן, שאף במקרה זה 'אין שור שחוט לפניך', שהרי ללא הודאתו לא היה חבירו תובעו, ויש לפוטרו משום שהפה שאסר הוא הפה שהתיר.

מתרצת הגמרא: מִשּׁוּם דְּקָא בָּעֵי לְמֵיתְנֵי סֵיפָא – משום שרצתה המשנה להביא בספיפא אופן שיש עדים, ואם נעמיד את המשנה בחוב, היתה הספיפא נשנית כך, 'אִם יֵשׁ עֵדִים שֶׁהוּא לָוֶה מִמֶּנּוּ, וְהוּא אוֹמֵר פָּרַעְתִּיו, אֵינוֹ נֶאֱמָן', וְדין זה אינו נכון, דְּהָא קַיְימָא לָן שֶׁהַמַּלְוֶה אֶת חֲבֵירוֹ בָּעֵדִים, אֵינוֹ צָרִיךְ לְפָרְעוֹ בְּעֵדִים, אלא נאמן לומר פרעתי אף ללא עדים, וכדי להביא אופן שבו מחמת העדים אינו נאמן, הוצרכה המשנה לנקוט דינים אלו לגבי קרקע.

ממשיכה הגמרא ומקשה: וְלֵיתָנֵי – ותשנה משנתינו דינים אלו בחוב שהיה חייב לאביו, ובאופן שהודה במקצת, וכך תשנה, מוֹדֶה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בְּאוֹמֵר לְחַבֵּירוֹ מָנֶה לְאַבִּיךָ בְּיָדִי – הייתי חייב מנה לאביך, וְהֶאֱכַלְתִּיו פֵּרָם – ופרעתי לו חציו, שֶׁהוּא נֶאֱמָן בלא שבועה, ואף שבדרך כלל מודה במקצת מן החוב חייב להישבע שבועת התורה, באופן זה ש'אין שור שחוט לפניך', ואין לבן המלוה סיבה לתובעו מעצמו, נאמן ללא שבועה מכח 'הפה שאסר הוא הפה שהתיר'.

דוחה הגמרא: אי אפשר לשנות כן במשנה, שהרי אַלִּיבָּא דְּמַאן – ובי לדעת מי ניתן לשנות כך, אִי אַלִּיבָּא דְּרַבָּנָן, שתובא דעתם להלן, הָא אָמְרִי – הרי הם סוברים שלא רק באופן שהאדם מודה מעצמו פטור, אלא אף אם היה אותו יורש תובעו שלוה מאביו מנה, והלה היה אומר שפרעו מחצה, לא היה מתחייב בשבועת מודה במקצת, כיון שהיה יכול להעיז פניו ולכפור בכל החוב [כטעם שיבואר להלן], וכשהודה מרצונו במקצתו כ'מֻשָּׁבַע וְנִפְרָע' חָוֵי, כלומר, כאדם המשיב אבידה של מנה לבעליו, שאין המאבד יכול לתובעו שאיבד שתי מנים, כיון שאם יהיה הדין כן ימנעו בני אדם מלהשיב אבידות מחשש שיתחייבו שבועה, ואף כאן כיון שהיה הלה יכול להעיז ולכפור בכל, אם תחייבנו שבועה מחמת הודאתו ימנע לגמרי מלהודות, ולכך אין לחייבו שבועה, ואם כן לא היה רבי יהושע אומר שטעם הפטור הוא מחמת שאינו תובעו ויש לו 'פה שאסר', אלא אף אם הלה תובעו הוא פטור, משום שהוא כמשיב אבידה. וְאִי – ואם תאמר שהמשנה נשנתה אַלִּיבָּא דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב, הָא אָמַר שְׁבוּעָה בָּעֵי – הרי הוא סובר שצריך להישבע, ואף באופן שהלה הודה מרצונו במחצה הוא מחייבו שבועת מודה במקצת, ואיך תאמר המשנה שהוא 'נאמן', ומשמע ללא שבועה.

מביאה הגמרא את הברייתא שבה נשנית המחלוקת בין רבנן לרבי אליעזר בן יעקב: דְּתַנְיָא, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, יש פְּעָמִים שֶׁאָדָם נִשְׁבָּע שבועת מודה במקצת אף עַל טַעֲנַת עַצְמוֹ – שאין איש תובעו אלא הוא בעצמו בא והודה במקצת, כֵּיצַד, האומר לחבירו מָנֶה לְאַבִּיךָ בְּיָדִי, וְהֶאֱכַלְתִּיו פֵּרָם – ופרעתיו חציו, הֲרֵי זֶה נִשְׁבָּע. וְזֶהוּ שֶׁנִּשְׁבָּע עַל טַעֲנַת עַצְמוֹ, שהרי לא תבעו אדם. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, אדם זה אֵינוֹ אֶלָּא כְּמֵשִׁיב אֲבֵידָה, וּפָטוּר. ונמצא שלא יכלה המשנה לומר את דינה באופן זה, כיון שאם כן לא תסבור המשנה כדברי רבי אליעזר בן יעקב, ולא כדברי חכמים. ולכן שנתה המשנה את דיניה באופן שההודאה היא בקרקע שהיתה שייכת לאביו, והוא טוען שקנאה.

* * *

הגמרא עוברת לדון במחלוקת רבי אליעזר בן יעקב וחכמים שבברייתא הקודמת, האם יש חיוב שבועת מודה במקצת באדם המודה מעצמו לבנו של המלוה שהיה חייב לאביו ממון, ופרע חציו. מקשה הגמרא: וְכִי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב, המחייב שבועה אף באופן שהלה לא תבעו כלל, לֵית לֵיהּ מֻשָּׁבַע אֲבֵידָה פָּטוּר – אינו סובר שפטרו חכמים משבועת מודה במקצת את האדם המשיב אבידה לבעליה, שאף אם המאבד תובעו שהיתה אבידתו מרובה יותר, והמוצא אומר שלא היתה אלא כמו שהחזיר, שאינו חייב שבועה, והרי משנה היא במסכת גיטין (נא.) שהמוצא מציאה לא ישבע מפני תיקון העולם, שלא ימנעו בני אדם מלהשיב אבידות מחשש שיחייבום שבועה. וכיון שלגבי משיב אבידה פטרוהו חכמים, הוא הדין שיש לפוטרו כאן, שהרי אף באופן זה היה יכול לכפור בכך שהוא חייב ממון לאביו, ולא לשלם כלום, ונמצא שמחמת שמרצונו בא לפרוע את חובו, הוא מתחייב שבועה.

מתרצת הגמרא: אָמַר רַב, באמת אף רבי אליעזר בן יעקב לא חייב שבועה אלא באופן שהבן תובעו בטענת ברי, שידוע לו שהיה חייב מנה לאביו, אלא שמדובר בְּטוֹעֲנוֹ קָטָן – כשהבן של המלוה שתבעו הוא קטן, וכיון שסוף סוף יש כאן תביעה, אין הוא נחשב כ'משיב אבידה' המודה ללא שום תביעה, והחידוש הוא שאף תביעת קטן מחייבתו שבועה.

מקשה הגמרא על רב: כיצד ניתן לומר שמדובר בתביעת קטן, וְהָאָמַר מַר במשנה (שבועות לח:), אֵין נִשְׁבָּעִין עַל טַעֲנַת חֵרֵשׁ שׁוֹטֶה וְקָטָן. מתרצת הגמרא: מַאי 'קָטָן' שאמר רב, גָּדוֹל, ולכן נשבעים על טענתו, וְאַמַּאי קָרֵי לֵיהּ – ומדוע כינה אותו רב 'קָטָן', משום דְּלְנַבֵּי מִילֵּי דְּאָבִיו – לענן עסקיו של אביו כְּקָטָן הוּא, שאינו בקי בהם.

מקשה הגמרא: אִי הָכִי, שהברייתא של רבי אליעזר בן יעקב עוסקת באופן שתובעו יורש גדול, מדוע אמר רבי אליעזר בן יעקב שהוא נשבע על 'טַעֲנַת עַצְמוֹ', והרי טַעֲנַת אֲחֵרִים הִיא, שהיורש תובעו. מתרצת הגמרא: כוונתו היא שזו טַעֲנַת אֲחֵרִים וְהוֹדָאַת עַצְמוֹ. תמהה הגמרא: כּוּלְּהֵי טַעֲנָתָא – הרי כל טענות מודה במקצת, טַעֲנַת אֲחֵרִים וְהוֹדָאַת עַצְמוֹ נִינְהוּ [–הם], ומה מיוחד בטענה זו שהיא מוגדרת כ'טענת עצמו'.

הגמרא חוזרת בה, ומבארת את דברי רב כפשוטם, שהיורש קטן. מבארת הגמרא: אֶלָּא, כוונת רב שמדובר בברייתא ביורש קטן ממש התובעו בטענת ברי, ואמנם קטן התובע בטענת עצמו אין נשבעים על טענתו כמבואר במשנה בשבועות, אך כשבא בטענת אביו, סובר רבי אליעזר בן יעקב שנשבעים על טענתו. ואילו חכמים סוברים שאפילו אם היורש גדול, כיון שבא מכח אביו אין נשבעים על טענתו, וְהָכָא, בברייתא זו, בִּדְרַבָּה קָמִיפַּלְגִי – נחלקו בסברא שאמר רבה, דְּאָמַר רַבָּה, מִפְּנֵי מָה אָמְרָה תּוֹרָה שהמוֹדֶה במִקְצָת הַמַּעֲנָה יִשָּׁבַע, הרי לכאורה יש לפוטרו מטעם ש'משיב אבידה' הוא, שהיה יכול לכפור בכל ולהפטר, ובמקום זאת הודה במחצה, ומדוע חייבתו התורה שבועה. ומשיב רבה, משום שֶׁחֲזָקָה היא שֶׁאֵין אָדָם מֵעִיז פָּנָיו בִּפְנֵי בַּעַל חוֹבוֹ, לכפור בכל החוב, שהרי המלוה עשה לו טובה בכך שהלוהו, ואיך יעיז ויכפור בפניו על כל החוב, וּבאמת הָאי – זה המודה במקצת בְּכוּלָּהּ בָּעֵי דְּלִכְפְּרֵיהּ – בכל החוב היה רוצה לכפור, וְהָאי דְּלָא כָּפַר לֵיהּ בכולו, מִשּׁוּם דְּאֵין אָדָם מֵעִיז פָּנָיו הוּא, ולכן אין סברא לפוטרו משבועה, אלא אדרבה, הטילה עליו התורה שבועה כדי שיחשוש להישבע לשקר, ויודה בכל.

ואם תאמר, כיון שאנו חושדים בו שהוא כופר בשקר במחצית החוב, כיצד אנו מחייבים אותו להישבע, והרי יש לנו לחשוש שכשם שהוא עובר עבירה בכך שהוא גוזל מחבירו את חובו, כך גם ישבע לשקר. אין זו קושיא, ובאמת אינו חשוד על הממון, משום שמצד עצמו בְּכוּלָּהּ בָּעֵי דִּלְזוֹדֵי לֵיהּ – רצונו היה להודות בכל החוב ולשלמו, וְהַאי דְּלָא אוֹדֵי לֵיהּ, כֵּי הֵיכִי דְּלִישְׁתַּמִּיט מִינַּהּ לֵיהּ – והטעם שאינו מודה בכל הוא כדי להשתמט ממנו לעת עתה, כיון שאין לו עתה ממון לפרוע את כל החוב, וְסָבַר הלוה בדעתו, אדחה את המלוה מעלי עַד דַּהֲוֶה לִי זוּזֵי וּפָרַעְנָא לֵיהּ – עד שיהיו לי מעות ואפרע לו את כל החוב. וְרַחְמָנָא אָמַר – ולכן אמרה תורה, רְמֵי שְׁבוּעָה עֲלֵיהּ – הטל שבועה עליו, כֵּי הֵיכִי דְּלִזּוֹדֵי לֵיהּ בְּכוּלֵּיהּ – כדי שמחשש שבועת שקר יודה בכל החוב. ובגדרי סברא זו שאמר רבה נחלקו רבי אליעזר בן יעקב ורבנן, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב סָבַר, לֹא שָׁנָא בּוֹ וְלֹא שָׁנָא בְּבָנָיו אֵינוֹ מֵעִיז – אין אדם מעיז פניו לכפור כלל, בין בפני המלוה עצמו ובין בפני בנו, ואפילו הוא קטן, כיון שאביו עשה לו טובה, וְהִלְכָךְ לָאו 'מֵשִׁיב אֲבֵידָה' חָזֵי – ולכן אין להחשיבו כמשיב אבידה שיכל להימנע מהשבתה, כיון שכאן לא היה מעיז לכפור בפני הבן התובעו, ודינו ככל מודה במקצת שחייב שבועה, ומכל מקום מכנהו רבי אליעזר בן יעקב כנשבע על 'טענת עצמו', משום שבדרך כלל טענת קטן אין בה ממש. וְאילו רַבָּנָן סָבְרִי, בּוֹ, הוּא דְּאֵינוֹ מֵעִיז – רק בפני בעל חובו עצמו שעשה לו טובה והלוהו אינו מעיז פניו לכפור, אֲבָל בְּבָנָיו, מֵעִיז – יכול הוא להעיז ולכפור בכל, וּמַדְּלָא הֵעִיז לכפור הכל, אלא הודה במקצת, מֵשִׁיב אֲבֵידָה חָזֵי – דינו כמשיב אבידה הפטור מן השבועה, ולכן אפילו אם בנו הגדול של בעל חובו הוא שתבעו, פטור משבועת מודה במקצת.

המשנה הבאה ממשיכה לדון בנאמנות 'פה שאסר', לגבי קיום שטרות, ויש להקדים בענין זה את עיקר דין קיום שטר. מדין תורה, עדים שחתמו על השטר הרי הם כעדים שהעידו בבית דין ונחקרה עדותם, וכשבא שטר לפני הדיינים אין חוששים שמא החתימות שבשטר מזויפות, ולא שמא היו העדים פסולים. אמנם חכמים תיקנו שהלוה יכול לטעון על שטר היוצא נגדו שהוא מזויף, ובאופן זה צריך המלוה 'לקיים' את השטר, כלומר, להוכיח שהחתימות שבו אמיתיות. קיום זה יכול להיעשות בכך שעדי השטר עצמם יבואו ויעידו על חתימותיהם, או שעדים אחרים יכירום, או כשהדיינים מדמים את החתימות שלפניהם לחתימות אחרות של אותם עדים, ומתוך כך מכירים שאילו חתימות אמיתיות.

משנה

הָעֵדִים החתומים על השטר שֶׁאָמְרוּ בבית דין, אכן כָּתַב יָדֵינוּ הוּא זֶה, ובכך בעצם קיימו את השטר, אך הוסיפו ואמרו אֲבָל אֲנוּסִים הָיִינוּ בדבר, ולא חתמנו בו מרצוננו, והרי השטר פסול. או שאמרו קְטַנִּים הָיִינוּ בשעה שחתמנו בו, וקטנים פסולים לעדות. או פְּסוּלֵי עֵדוּת הָיִינוּ באותו זמן. בכל האופנים הללו, הֲרֵי אֵלּוּ נֶאֱמָנִים לפסול את השטר, כיון שרק על פי עדותם ידוע לנו שאין החתימות מזויפות, ו'הפה שאסר הוא הפה שהתיר' ונאמנים לומר שחתמו בפסלות.

מבארת המשנה מתי אינם נאמנים: וְאִם יֵשׁ עֵדִים אחרים המעידים שֶׁהוּא כְּתַב יָדָם של העדים, אוֹ שֶׁהָיָה כְּתַב יָדָם של העדים יוֹצֵא לפני הדיינים מִמָּקוֹם אַחֵר – בשטר אחר, שכבר הוחזק בכשרות בבית דין, ורואים הדיינים עצמם שהחתימות שבשני השטרות דומים זה לזה, נמצא שאף ללא עדות העדים החתומים בשטר ידוע לנו שאין החתימות מזויפות, אם באו ואמרו שהיו אנוסים או פסולים, אֵינָן נֶאֱמָנִין, לפי שאין כאן נאמנות של 'הפה שאסר'.

* * *

גמרא

שנינו במשנה: העדים שאמרו כתב ידינו הוא זה אבל אנוסים היינו וכו', אם יש עדים שהוא כתב ידם, או שהיה כתב ידם יוצא ממקום אחר, אינם נאמנים. הגמרא מבררת באיזה אונס מדובר: אָמַר רָמֵי בַּר חָמָא, לֹא שָׁנוּ שאם השטר מקוים ללא עדותם אינם נאמנים לומר שהיו אנוסים, אֶלָּא כְּשֶׁאָמְרוּ אֲנוּסִים הָיִינוּ מֵחֲמַת מָמוֹן, שמחמת פחד שיפסידו ממון חתמו שקר, שבזה הם אומרים על עצמם שעשו מעשה איסור, שהמעיד שקר מחשש הפסד הרי הוא רשע ופסול לעדות, ואין אדם נאמן לומר על עצמו שעשה מעשה רשע שהרי 'אדם קרוב אצל עצמו', ולכן אמרה המשנה שאם אין להם 'פה שאסר' אינם נאמנים לומר שחתמו באונס. אֲבָל אם אמרו העדים אֲנוּסִים הָיִינוּ מֵחֲמַת נְפָשׁוֹת, שאמר להם בעל השטר שאם לא יחתמו לו בשקר יהרגם, ובידו להורגם, הֲרֵי אֵלּוּ נֶאֱמָנִין שחתמו מחמת אונס, שהרי אף לדבריהם לא עשו כל מעשה רשע, שמותר לאדם לחתום שקר כשהוא חושש שאם לא יעשה כן יהרגוהו.

מקשה הגמרא: אָמַר לֵיהּ רָבָא, כָּל כְּמִינֵיהּ – וכי נאמנים העדים לומר שחתמו על השטר מחמת אונס נפשות, והרי דרשו חכמים מהפסוק 'אִם לוֹא יַגִּיד' (ויקרא ה א) העוסק בשבועת העדות, שֶׁהַגִּיד העד עדותו בבית דין, שׁוּב אֵינוֹ חוֹזֵר וּמַגִּיד – אינו יכול לחזור בו או לשנות את דבריו ממה שאמר בתחילה, וכיצד נאמנים עדים אלו לשנות את דבריהם ולומר שמה שהעידו בתחילה אינו אמת.

ממשיך רבא את קושייתו: וְכִי תֵּימָא – ואם תרצה לומר, הָנֵי מִילֵּי – דין זה שאין העדים יכולים לחזור בהם מעדותם הוא רק בעדות עַל פֶּה, אֲבָל בעדות בִּשְׁטָר, כיון שלא העידו העדים בבית דין, לֹא נאמר דין זה, ויכולים לחזור בהם, ולכן הם נאמנים לומר שהיו אנוסים והשטר פסול, וַהרי לא יתכן לומר כן, דְּהָא אָמַר רֵישׁ לָקִישׁ, עֵדִים הַחֲתוּמִים עַל הַשְּׁטָר, אף שלא חתמו בפני בית דין, נַעֲשֶׂה כְּמִי שֶׁנֶּחְקְרָה עֵדוּתָן בְּבֵית דִּין – כאילו העידו בפני בית דין ונחקרה עדותם על ידי הדיינים, וכיון שחתימותיהם שבשטר נחשבות כעדות ממש, ודאי אינם יכולים לחזור בהם ולומר שהיו אנוסים.

רבא מפרש את דברי רמי בר חמא באופן אחר: אֶלָּא אמר רבא, כִּי אֲתָמַר – מה שאמר רמי בר חמא שיש חילוק בין אונס ממון לבין אונס נפשות, אַרִישָׁא אֲתָמַר – נאמר לגבי הרישא, שם מדובר שאין כתב ידם מקוים ממקום אחר, ואמרו כתב ידינו הוא זה אבל אנוסים היינו, שֶׁהֲרֵי אִלּוּ נֶאֱמָנִין לפסול את השטר, ועל דברים אלו אָמַר רָמֵי בַּר חָמָא, לֹא שָׁנוּ שנאמנים לומר שהיו אנוסים מכח 'הפה שאסר', אֶלָּא כְּשֶׁאָמְרוּ אֲנוּסִין הָיִינוּ מֵחֲמַת נְפָשׁוֹת, שבזה אינם אומרים שהיו רשעים אלא נהגו כדין, שלא היו צריכים להחרג ולא לחתום שקר, ונאמנים לפסול את השטר. אֲבָל אם אָמְרוּ העדים אֲנוּסִין הָיִינוּ מֵחֲמַת מָמוֹן, אֵין נֶאֱמָנִין, אלא השטר כשר. וּמַאי טַעֲמָא – מדוע אינם נאמנים, לִפְי שֶׁאֵין אָדָם מֵשִׂים – אינו נאמן לשים את עַצְמוֹ כָּרָשָׁע בעדותו, ובמה שאומרים שחתמו שקר מחמת חשש הפסד ממון, הרי הם אומרים שעשו מעשה רשע, ואינם נאמנים אפילו על ידי 'פה שאסר'.

הגמרא מביאה ברייתא העוסקת באופן של משנתינו, שהעדים החתומים על השטר אומרים שחתימותיהם היו בפסול, ונחלקו תנאים בדין שטר זה: תָּנוּ רַבָּנָן, עדים המעידים על חתימות ידיהם שבשטר ואומרים, כתב ידינו הוא זה אבל אנוסים היינו, קטנים היינו, פסולי עדות היינו, אֵין נֶאֱמָנִים לְפוֹסְלוֹ, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, נֶאֱמָנִים.

מקשה הגמרא: בְּשִׁלְמָא לְרַבָּנָן המאמינים לעדים לפסול את השטר, היינו כִּי טַעֲמַיְיהוּ – בטעמם שבמשנה, משום שֶׁהַפֶּה שֶׁאָסַר הוּא הַפֶּה שֶׁהִתִּיר, וכיון שהם המקיימים את השטר, נאמנים גם לומר שהיו אנוסים והשטר פסול. אֶלָּא לְרַבִּי מֵאִיר האומר שאינם נאמנים, מַאי טַעֲמָא, והרי יש להם 'פה שאסר'.

הגמרא מבארת מדוע קושייתה היא רק על אופן שאמרו 'אנוסים היינו': בְּשִׁלְמָא כשאומרים העדים פְּסוּלֵי עֵדוּת היינו, אבל מעשה ההלואה עצמו היה אמת, מובן מדוע לא האמינם רבי מאיר, דכיון שמעשה ההלואה אמת, יש חזקה שַׁמַּלְוֶה גּוּפֵיהּ – המלוה עצמו, מֵעַיְּקָרָא מִידָּק דַּיֵּיק וּמַחְתֵּם – מתחילה, כשבא להכין שטר על ההלואה, מדקדק למצוא עדים כשרים, ואין מאמינים לדבריהם שאף שהלוואה היתה אמיתית לקח המלוה עדים פסולים. וכן כשאמרו העדים 'קְטַנִּים היינו' נַמִי – גם כן מובן מדוע לא האמינם רבי מאיר, והיינו כְּסִבְרָתוֹ דְּרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לָקִישׁ, דְּאָמַר רֵישׁ לָקִישׁ,